

ਜਦੋਂ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਔਖਾ ਹੋਵੇ

(15:35-41)

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15 ਅਧਿਆਇ ਇਕ ਝਟਕੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਾਠ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਛੁੱਟ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਸੁਆਰਥ ਰਹਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਝਗੜੇ ਨਬੇੜਦੇ ਰਹੇ। ਫਿਰ, ਆਖਰੀ ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨਿੱਜੀ ਮਤਭੇਦ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ।

ਜੇ ਲੂਕਾ ਦੀ ਥਾਂ ਮੈਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਛੱਡਣ ਦਾ ਭੁਲੇਖਾ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਵਿਚ ‘‘ਬਹੁਤ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ।’’ ਮੈਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਕਾਇਮ ਮੰਡਲੀਆਂ ਕੋਲ ਦੁਬਾਰਾ ਜਾਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਉਹ ਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ਦੋ ਟੋਲੀਆਂ ਬਣਾ ਲੈਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਦੁਗਣਾ ਫਾਇਦਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਕੰਮ ਵੀ ਵਧੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ। ਲੂਕਾ ਇਸ ਲਾਲਚ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਪਾਤਰਾਂ, ਸਗੋਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਨਾਇਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਮ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਵੇਂ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

ਲੂਕਾ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੇ ਝਗੜੇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਿਉਂ ਲਿਖੀ? ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀ ਗਈ। ਸਗੋਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨਬੇੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਨੂੰ ਲਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਹੱਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਇਕ ਗਰਮ-ਗਰਮ ਬਹਿਸ

ਇਕ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (15:35, 36)

ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਿਛਲਾ ਪਾਠ 15:35 ਨਾਲ ਖ਼ਤਮ ਹੋਇਆ ਸੀ: ‘‘ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਅੰਤਾਕੀਆ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਚਨ ਸਿਖਾਲਦੇ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਖੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਸਨ।’’

ਸਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਸਭਾ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਅੰਤਾਕੀਆ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਰਹੇ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਾਇਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਗਲਾਤੀਆ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ¹ ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ ਖਤ ਲਿਖਿਆ।² ਗਲਾਤੀਆਂ 2: 11-16 ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਤੋਂ ਆਏ ਭਾਈਆਂ³ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਛੱਡਣ ਤੇ ਪਤਰਸ ਨੂੰ ਝਿੜਕਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਵੀ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘਟਨਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਵੇਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਗਲਾਤੀਆਂ 2 ਵਿਚ ਇਕ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਸਾਡੇ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ: ‘ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਦੁਰੰਗੀ ਕੀਤੀ ਐਥੋਂ ਤੀਕ ਜੋ ਬਰਨਬਾਸ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਰੰਗੀ ਨਾਲ ਭਰਮਾਇਆ ਗਿਆ’ (ਗਲਾਤੀਆਂ 2: 13)। ਪੌਲੁਸ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਬਰਨਬਾਸ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਤੋਂ ਨਾਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਡੂੰਘੀ ਸੱਟ ਲੱਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਬੜੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 15: 36-39 ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੀ ਦੋਸਤੀ ਵਿਚ ਖਿਚਾਉ ਆਇਆ ਸੀ।

ਅੰਤਾਕੀਆ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਫੇਰ ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿੱਕਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ‘ਕਈ ਦਿਨ ਪਿੱਛੋਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਕਿ ਆਓ ਹਰੇਕ ਨਗਰ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਅਸਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਵਚਨ ਸੁਣਾਇਆ ਸੀ ਫੇਰ ਜਾ ਕੇ ਭਾਈਆਂ ਦੀ ਖਬਰ ਲਈਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ’ (15: 36)। ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ: ‘ਗ੍ਰੇਟ ਕਮੀਸ਼ਨ ਦਾ ਐਲਾਨ ਹੈ ਕਿ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਕੀਤੇ ਬਗੈਰ ਅਸੀਂ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਤਕ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।⁴ ਪੁਰਾਣੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰੂਹਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰ ਸਕਣ।

ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਦਾ ਮਕਸਦ (ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕੋ ਗਲ ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ) ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਇਮ ਹੋਈਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਗਲਾਤੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਫ਼ਿਕਰਮੰਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੰਤਾਕੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਗੜਬੜ ਫੈਲ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਲਈ ਅਹਿਮ ਬਦਲਾਅ ਆਇਆ।

ਮਤਭੇਦ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ (15: 37-39)

ਬਰਨਬਾਸ ਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਪਸੰਦ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਜੋੜ ਦਿੱਤਾ: ‘ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੀ ਇਹ ਸਲਾਹ ਹੋਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿਹੜਾ ਮਰਕੁਸ ਸਦਾਉਂਦਾ ਹੈ’ (ਆਇਤ 37)। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਮਰਕੁਸ ਨੇ ਜੋ ਬਰਨਬਾਸ ਦਾ ਚਚੇਰਾ ਭਰਾ ਸੀ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4: 10), ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਥ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਪਰ ਪੰਫੂਲੀਆ ਦੇ ਪਰਗਾ ਵਿਚ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ (13: 13)।

ਦੂਜੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿਚ ਬਰਨਬਾਸ ਨੇ ਮਰਕੁਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ? ਸ਼ਾਇਦ ਮਰਕੁਸ ਨੇ ਬਰਨਬਾਸ ਤੋਂ ਮਾਫ਼ੀ ਮੰਗ ਲਈ ਹੋਵੇ ਕਿ ‘ਮੈਨੂੰ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਕਿ

ਮੈਂ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਗਲਤ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਤਕੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ।' ਕਾਰਣ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਉਤਰ ਨੇ ਮਰਕੁਸ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਖਾਈ।

ਪੌਲੁਸ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹਨੂੰ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਰਕੁਸ ਐਨਾ ਸਿਆਣਾ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਨਾਲ ਲੈਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਲਈ 'ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਚੰਗਾ ਨਾ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਚੱਲੇ ਜਿਹੜਾ ਪੰਛੂਲੀਆ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅੱਡ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਾ ਗਿਆ ਸੀ' (15:38)। 'ਚੰਗਾ ਨਾ ਜਾਣਿਆ' ਸ਼ਬਦ ਨਿਰੰਤਰ ਕ੍ਰਿਆ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।^੯ ਬਰਨਬਾਸ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਰਕੁਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਲੈਣ, ਜਦ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਗੱਲਬਾਤ ਦੱਸੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਈ ਪਰ ਕਲਪਨਾ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।^੯

ਬਰਨਬਾਸ: 'ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮਰਕੁਸ ਨੂੰ ਇਕ ਮੌਕਾ ਜ਼ਰੂਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।'

ਪੌਲੁਸ: 'ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ, 'ਜੇ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਹੱਥ ਹਲ ਤੇ ਰੱਖ ਕੇ ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੰ ਵੇਖੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ' [ਲੂਕਾ 9:62⁷]।'

ਬਰਨਬਾਸ: 'ਉਹਦਾ ਇਹ ਵੀ ਤਾਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 'ਧੰਨ ਉਹ ਜਿਹੜੇ ਦਇਆਵਾਨ ਹਨ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ' [ਮੱਤੀ 5:7]।'

ਪੌਲੁਸ: 'ਇਹ ਸਫ਼ਰ ਅਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਖੜਨ ਵਾਲੇ ਹਰ ਬੰਦੇ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਬੁੱਧਵਾਨ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 'ਬਿਪਤਾ ਦੇ ਵੇਲੇ ਬੇਵਿਸ਼ਾਹੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਵਿਸਾਹ ਕਰਨਾ ਖਰਾਬ ਦੰਦ ਅਤੇ ਮੋਚੇ ਹੋਏ ਪੈਰ ਵਰਗਾ ਹੈ' [ਕਹਾਉਤਾਂ 25:19]।'

ਬਰਨਬਾਸ: 'ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਤਾਂ ਦੱਸ ਰਿਹਾ ਹੋਂ,^੮ ਪਰ ਦਾਊਦ, ਯੋਨਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਵੀ ਤਾਂ ਭੁੱਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਰੋੜਾ ਬਣੀਏ?'

ਪੌਲੁਸ: 'ਬਰਨਬਾਸ ਜੇ ਉਹ ਤੇਰਾ ਭਰਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਭਲਾ ਤੂੰ ਉਹਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕਰਦਾ!'

ਬਰਨਬਾਸ: 'ਤੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਭਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ, ਪਰ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਵੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ,^੯ ਯਾਦ ਹੈ ਨਾ?'

ਆਇਤ 39 ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 'ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਐਨਾ ਵਿਗਾੜ ਹੋਇਆ।' ਪੰਜਾਬੀ ਅਤੇ ਯੂਨਾਨੀ ਦੋਹਾਂ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿਚ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਬਹਿਸ-ਮੁਬਾਹਸਾ ਹੋਇਆ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਕਿ 'ਪ੍ਰੇਮ ਧੀਰਜਵਾਨ ... ਹੈ' (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13:4, 5)। ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਦਿਆਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਹੋਈ ਤੂੰ-ਤੂੰ ਮੈਂ-ਮੈਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ, ਪੌਲੁਸ ਇਸ ਮੌਕੇ ਤੇ ਖਿੜ ਗਿਆ ਸੀ!

ਹੱਲ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (15: 39ਅ-41)

ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੁਝ ਵਕਤ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਤਭੇਦ ਭੁਲਾ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਇਮ ਹੋਈਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿਚ ਜਾਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਵੰਡਣ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਬਰਨਬਾਸ ਕੁਪਰੁਸ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ (4: 36), ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹਨੇ ਉੱਥੋਂ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਸੀ,¹⁰ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਏਸ਼ੀਆ ਮਾਈਨਰ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਆਇਤ 39ਅ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ‘ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਮਰਕੁਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਹਾਜ਼ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕੁਪਰੁਸ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ।’ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਬਰਨਬਾਸ ਬਾਰੇ ਇੱਥੇ ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਵਾਂਗ ਬਰਨਬਾਸ ਵਿਚ ਵੀ ਖਾਮੀਆਂ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਕੁੱਲ ਮਿਲਾ ਕੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਮਸੀਹੀ ਸੀ! ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੋਰ ਪਾਤਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਬਰਨਬਾਸ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਤੇ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਬਿੰਦੂ ਪੌਲੁਸ ਉੱਤੇ ਹੀ ਰਿਹਾ: ‘ਪਰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਸੀਲਾਸ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਅਤੇ ਜਾਂ ਭਾਈਆਂ ਕੋਲੋਂ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਤੁਰ ਪਿਆ। ਅਰ ਸੁਰੀਆ ਅਤੇ ਕਿਲਿਕੀਆ ਵਿਚ ਫਿਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਉਸ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਤਕੜੇ ਕੀਤਾ’ (ਆਇਤਾਂ 40, 41)।

ਕੁਝ ਨਿਚੋੜ

ਰੁਕ ਕੇ ਕਿਆਫ਼ੇ ਲਾਉਣਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ ਪਿਛਲੇ ਦੇ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਸੁਝਾਅ ਮੰਨ ਲਏ ਹੁੰਦੇ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਤਭੇਦ ਦੂਰ ਕਰ ਲਏ ਹੁੰਦੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਕੁਝ ਉੱਥੇ ਹੋਇਆ, ਲੂਕਾ ਨੇ ਉਹਦਾ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਸਾਰ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢ ਸਕੀਏ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਭਾਈਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮਤਭੇਦਾਂ ਬਾਰੇ ਕਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੱਦ ਵਿਚ ਹੀ ਰੱਖਾਂਗਾ:

(1) *ਭਾਈ ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਚੰਗੇ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।*¹¹ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੋਵੇਂ ਭਲੇ ਲੋਕ ਸਨ, ਪਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਸਨ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਦੋ ਜਣੇ ਇਕ ਗੱਲ ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਜਦ ਤਕ ਅਸਹਿਮਤੀ ਵੱਸੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ (ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ‘ਝਗੜੇ’ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ) ਅਤੇ ਜਦ ਤਕ ਅਸਹਿਮਤੀ ਫ਼ੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ ਹੈ ਤਦ ਤਕ ਅਸਹਿਮਤੀ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।¹²

(2) *ਅਸਹਿਮਤੀ ਦੀਆਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਸਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਗਲਤ।* ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ‘ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸਹੀ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਕੌਣ?’ ਇਕ ਬੰਦਾ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘ਮੇਰੇ ਖ਼ਿਆਲ ਨਾਲ ਪੌਲੁਸ ਸਹੀ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਸ਼ਤੀਰ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ!’ ਇਕ ਹੋਰ ਜਣਾ

ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ‘‘ਨਹੀਂ। ਬਰਨਬਾਸ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਕੁਸ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਇਕ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ!’’ ਲੂਕਾ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕੌਣ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੌਣ ਗਲਤ। ਇਹ ਗੱਲ ਕਿ ਅੰਤਾਕੀਆ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਸੀਲਾਸ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਵਿਦਾਈ ਦਿੱਤੀ (ਆਇਤ 40) ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਹਮਾਇਤ ਕੀਤੀ (ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਹ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਹਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ), ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਕੋਈ ਨਿਚੋੜ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਅਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਵੱਸੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਦੇਣ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਗਲਤੀ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਅਰਥ ਵਿਚ, ਦੋਵੇਂ ਸਹੀ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਦੋ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਖਾਂ ਤੋਂ ਵੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਮਰਕੁਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਮਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਜਦਕਿ ਬਰਨਬਾਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਨਸਾਨੀ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ। ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮਰਕੁਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣ ਨਾਲ ਟੀਮ ਦੇ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੌਸਲਾ ਟੁੱਟੇਗਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਵੇਗੀ।¹³ ਬਰਨਬਾਸ ਨੂੰ ਡਰ ਸੀ ਕਿ ਮਰਕੁਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲਿਜਾਣ ਨਾਲ ਉਹਦਾ ਹੌਸਲਾ ਡਿੱਗੇਗਾ ਅਤੇ ਬੰਦਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਿਚ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ‘‘ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ?’ ਜਦ ਕਿ ਬਰਨਬਾਸ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘ਖੁਦਾ ਦਾ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?’ ’’¹⁴ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਨਜ਼ਰੀਆਂ ਦੀ ਹੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ‘‘ਜਦ ਦੋ ਜਣੇ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਤਾਂ ਦੋਵੇਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਗਲਤ, ਜਾਂ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਗਲਤ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ।’’ ਬਾਈਬਲ ਮੁਤਾਬਕ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਨਿੱਜੀ ਪਹਿਲ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਇਸ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਈਏ ਕਿ ਦੂਜੇ ਲੋਕ ਵੀ ਸਹੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਸਬੰਧ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।¹⁵

(3) ਕਈ ਵਾਰ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਕ ਗੱਲ ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਦੀਆਂ ਸਭ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਬੇਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ‘‘ਅਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ’’ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੰਜ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਖਾਂਤ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ। ਜੇ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਉਹੀ ਵਰਤਾਅ ਕਰਨ ਜਿਹੌ ਜਿਹਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ।

(4) ਉਦੋਂ ਵੀ ਜਦ ਭਾਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਭਾਈਆਂ ਵਿਚ ਮਤਭੇਦਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਅਫ਼ਸੀਆਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਨਾਂਅ ਲਿਖਿਆ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ:

ਤੁਸੀਂ ਗੁੱਸੇ ਤਾਂ ਹੋਵੋ ਪਰ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੋ, ਸੂਰਜ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਧ ਉੱਤੇ ਨਾ ਡੁੱਬ ਜਾਵੇ!
 ... ਕੋਈ ਗੰਦੀ ਗੱਲ ਤੁਹਾਡੇ ਮੂੰਹੋਂ ਨਾ ਨਿੱਕਲੇ ਸਗੋਂ ਜਿਵੇਂ ਲੋੜ ਪਵੇ ਉਹ ਗੱਲ
 ਨਿੱਕਲੇ ਜਿਹੜੀ ਹੋਰਨਾਂ ਦੀ ਉੱਨਤੀ ਲਈ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ ਕਿ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ
 ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੇ। ... ਸਭ ਕੁਝ ਤਣ, ਕੋਧ, ਕੋਪ ਰੌਲਾ, ਅਤੇ ਦੁਰਬਚਨ ਸਾਰੀ
 ਬੁਰਿਆਈ ਸਣੇ ਤੁਹਾਥੋਂ ਦੂਰ ਹੋਵੇ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਦੂਏ ਉੱਤੇ ਕਿਰਪਾਵਾਨ ਅਤੇ
 ਤਰਸਵਾਨ ਹੋਵੋ ... (ਅਫ਼ਸੀਆਂ 4:26, 29, 31, 32; NCV)।

ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਨਾਪਸੰਦ ਹੋਏ ਬਗੈਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।”

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਤੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪੇਸ਼
 ਆਏ? ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡੀ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਵੇਖਿਆ
 ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਕੋਈ ਭਾਈ ਦੂਸਰੇ ਭਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਉੱਤੇ
 ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਅਸਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ।
 ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਮਜ਼ਬੂਤੀ
 ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲਈ ਗਲਾਤੀਆ ਵਿਚ ਪਰਚੇ ਵੰਡੇ ਹੋਣ ਜਾਂ ਫਿਰ ਬਰਨਬਾਸ ਨੇ ਕੁਪਰੁਸ
 ਤੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਤਰਸ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜੀ ਹੋਵੇ।
 ਤੀਜਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕੋਈ ਗਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ
 ਵਕਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪਈ ਦਰਾਰ ਛੇਤੀ ਭਰ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ ਨੂੰ
 ਲਿਖਦਿਆਂ ਬਰਨਬਾਸ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਆ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:6)। ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਲਗਦਾ ਹੈ
 ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਇਕ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕੋਈ ਗਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲ
 ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਫਿਰ ਤੋਂ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ।¹⁶ ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ
 ਮਦਦ ਕਰੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਭਾਈ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤੀ ਹੋ ਜਾਣ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਤੋਂ
 ਸਬਕ ਲਈਏ।

(5) ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਵੱਈਆ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਵਰਗਾ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਸਾਡੀਆਂ
 ਖਾਮੀਆਂ ਦੂਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਅਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਭਲਾਈ ਪੈਦਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।
 ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਦੀ ਅਸਹਿਮਤੀ ਦਾ ਫੌਰੀ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਕ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਦੋ
 ਟੋਲੀਆਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਨਿੱਕਲ ਪਈਆਂ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਤਾਂ ਗੁਸਤਾਖੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ
 ਪੂਰੇ ਵਾਕਿਆ ਵਿਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਜਾਣ ਲਈ ਦੋ ਟੋਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੇ
 ਆਪੇ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾਇਆ, ਪਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ
 ਅਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਭਲਾਈ ਕੱਢੀ (ਰੋਮੀਆਂ 8:28)। ਮਿਸ਼ਨ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਸੋ
 ਕਈ ਵਾਰ ਪੌਲੁਸ/ਬਰਨਬਾਸ ਵਾਲੀ ਅਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ
 ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਸੋ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋ ਗਏ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਇਲਾਕਿਆਂ
 ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਹਮਦਰਦੀ ਰੱਖਣ
 ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਦੀ ਥਾਂ ਦੋ
 ਮੰਡਲੀਆਂ ਕਾਇਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਦੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਸੰਗਤੀ
 ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਆਪਣੇ ਮਤਭੇਦਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੇ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਰਗਾਮੀ ਨਤੀਜੇ ਵੀ ਵਿਹਾਰਕ ਸਨ। ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਵੱਲੋਂ ਬਰਕਤ ਮਿਲੀ। ਅਗਲੇ ਕੁਝ ਪਾਠਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਾਂਗੇ। ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਨਵੀਂ ਟੋਲੀ ਦੇ ਕਾਮਿਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਅਤੇ ਫਲਦਾਇਕ ਦਿਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ। ਉਸੇ ਵੇਲੇ, ਮਰਕੁਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬਰਨਬਾਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਹਦੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਦੁਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਇਕ ਪਰੰਪਰਾ ਮੁਤਾਬਕ ਮਰਕੁਸ ਮਿਸਰ ਦੇ ਸਿਕੰਦਰੀਆ ਵਿਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਸਹੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ, ਪਰ ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਐਨਾ ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮਰਕੁਸ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ (1 ਪਤਰਸ 5: 13) ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮਰਕੁਸ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਇੰਜੀਲ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖੀ। ਅਖੀਰ ਉਹ ਪੌਲੁਸ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਰਕੁਸ ਰੋਮ ਵਿਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਕੈਦ ਵੇਲੇ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 'ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਰਾਜ ਲਈ' ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ 'ਤਸੱਲੀ' ਦੀ ਵਜ੍ਹਾ ਕਿਹਾ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4: 10, 11; ਫਿਲੋਮੋਨ 24 ਵੀ ਵੇਖੋ)। ਫਿਰ ਵੀ ਦੂਜੀ ਕੈਦ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵਕਤ ਪਹਿਲੇ ਤਿਮੋਥਿਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ: 'ਇਕੱਲਾ ਲੂਕਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਤੂੰ ਮਰਕੁਸ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਵੀਂ ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਹ ਸੇਵਾ ਲਈ ਮੇਰੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹੈ' (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4: 11)। ਇਕ ਵਕਤ ਸੀ ਜਦ ਪੌਲੁਸ ਨੂੰ ਲਗਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਰਕੁਸ ਉਹਦੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਉਹਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਫ਼ਾਇਦੇਮੰਦ ਹੈ। (ਭਲਾ ਇਹ ਅਜਬ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਖਾਮੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰੇ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ?)

ਸਾਰ

ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਅਸਹਿਮਤੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ (ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਸਹਿਮਤੀ ਹੋਈ ਕਿਸ ਗੱਲ ਤੇ ਸੀ)। ਉਹ ਇੱਕੋ ਹੀ ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ ਪਰ ਕਈ ਸਾਲ ਤੋਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਬੋਲੀਆਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡਣ ਲਈ ਚਾਕ ਨਾਲ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਚੁੱਲ੍ਹੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹ ਇੱਕੋ ਹੀ ਰਸੋਈ ਵਿਚ ਖਾਣਾ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ, ਇੱਕੋ ਹੀ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੀਆਂ, ਇੱਕੋ ਹੀ ਬਿਸਤਰੇ ਤੇ ਸੌਂਦੀਆਂ ਸਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਘਰਾੜੇ ਸੁਣ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਰ ਆਪਸ ਵਿਚ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ।

ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ, 'ਕਿੰਨੀ ਮਾੜੀ ਗੱਲ ਹੈ।' ਪਰ ਦੁਨੀਆਂ ਭਰ ਵਿਚ, ਪਰਿਵਾਰਾਂ, ਸਮਾਜਾਂ ਸਗੋਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚਾਕ ਨਾਲ ਇਕ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਉਸ ਲਕੀਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਮੈਂ ਤਾਂ ਦਿਲਾਂ ਤੇ ਖਿੱਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਜੋ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਬੀਤੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਹੋਈਆਂ ਅਸਹਿਮਤੀਆਂ ਕਾਰਣ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮੇਲਜੋਲ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਹਾਲਾਤ ਵਿਚ ਪਾਓ, ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਤੁਹਾਡੇ

ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਚਾਕ ਨਾਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਕਰੋ! ‘‘ਹੋ ਸਕੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਵਾਹ ਲੱਗਦਿਆਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਰੱਖੋ’’ (ਰੋਮੀਆਂ 12: 18; NCV)।

ਇਸ ਪਾਠ ਨੂੰ ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਨਿੱਜੀ ਅਤੇ ਸੰਭਵ ਬਣਾਈਏ। ਭਲਾ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਝਗੜਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ? ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ‘‘ਉਹਦਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਹੈ?’’ ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ?’’ ਉਸ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਜੇ ਇਸ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਭਾਈ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕੋਈ ਅਸਹਿਮਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਦੁਆ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਕੱਢੋ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲਓ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਮਝ ਅਤੇ ਹਲੀਮੀ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਦੁਆ ਕਰੋ ਕਿ ਉਸ ਭਾਈ ਬਾਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਰਵੱਈਆ ਬਦਲ ਜਾਵੇ।¹⁷

ਸਰਮਨ ਨੋਟਸ

ਇਸ ਪਾਠ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ‘‘ਚਾਕ ਨਾਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿਓ’’ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਣ ਪਛਾਣ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਚਾਕ ਨਾਲ ਲਕੀਰ ਖਿੱਚੀ ਸੀ। ਪਾਠ ਨੂੰ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡ ਲਓ: (1) ‘‘ਚਾਕ ਨਾਲ ਲਕੀਰਾਂ ਖਿੱਚਣਾ’’ (15:35-39ਓ) ਅਤੇ (2) ‘‘ਚਾਕ ਨਾਲ ਖਿੱਚੀਆਂ ਲਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣਾ’’ (15:39ਅ-41)। ਪਹਿਲੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ‘‘ਕੁਝ ਨਿਚੋੜ’’ ‘ਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਵਾਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਦੂਜੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸੁਝਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਲੂਕਾ ਵੱਲੋਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਕਿਤਾਬ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਤਕ ਬਰਨਬਾਸ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਵੀ।
²ਗਲਾਤੀਆਂ ਦੀ ਪੱਤਰੀ ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣਕ ਟੀਕਾ ਵੇਖੋ।
³ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪੌਲੁਸ ਅਤੇ ਬਰਨਾਬਾਸ ਨੇ ਸਿਆਲ 'ਚ ਅੰਤਾਕੀਆ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਦ ਸਫਰ ਕਰਨਾ ਔਖਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੌਲੁਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਸੰਤ ਰੁੱਤੇ ਆਇਆ ਜਦ ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ ਸਫਰ ਕਰਨਾ ਮੁਮਕਨ ਸੀ। ਬੇਸ਼ਕ ਪੌਲੁਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬੜਾ ਹੱਥ ਸੀ। ‘‘ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ ਪਾਠ ‘‘ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ’’ ਵਿੱਚੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
⁴NASB ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਆ ਨਿਰੰਤਰ ਸੀ। ‘‘ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਰਿੱਕ ਐਚਲੇ ਵੱਲੋਂ, 4 ਮਈ 1986 ਨੂੰ ਸਦਰਨ ਹਿੱਲਜ਼ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਅਬਿਲੇਨ, ਟੈਕਸਸ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ‘‘ਵੈੱਨ ਬੁਦਰਜ਼ ਗੈੱਟ ਆਫ਼ ਦਾ ਮਾਰਕ’’ ਵਿਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।
⁵ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਅਧਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਆਇਤਾਂ

ਆਦਿ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।⁸ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਈਬਲ (ਖੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਗੱਲਾਂ) ਪੁਰਾਣਾ ਨੇਮ ਹੀ ਸੀ।⁹ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 9:26, 27. ¹⁰ ਜੇ ਪੌਲਸ ਅਤੇ ਬਰਨਬਾਸ ਨੂੰ ਕੁਪਰਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਮੰਡਲੀ ਕਾਇਮ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਲੂਕਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ। (ਇਸ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਪਹਿਲਾਂ ਆਏ 13:6 ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਨੋਟਸ ਵੇਖੋ)। ਸ਼ਾਇਦ ਬਰਨਬਾਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਹਦਾ ਸੰਪਰਕ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਅੱਗੇ ਅਧਿਐਨ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ।

¹¹ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਅਸਹਿਮਤੀ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਹੀ (ਮੈਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ) ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਮਜ਼ਬੂਤ ਇਰਾਦੇ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਉਹ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਵਿਚ ਪਿੱਛੇ ਪੈ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।¹² ਸਾਡੇ ਲਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਉੱਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1:10) ਪਰ ਫ਼ੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉੱਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ (ਰੋਮੀਆਂ 14)।¹³ ਕੰਮ ਸੌਖਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ (ਗਲਾਤੀਆ ਦੇ ਬੁਠੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਯੋਜਨਾ ਸੀ) ਅਤੇ ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਰਕੁਸ ਫੇਰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।¹⁴ ਵਾਰੋਨ ਡਬਲਯੂ. ਵਿਯਰਸਬੇ, *ਦ ਬਾਈਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਿਸ਼ਨ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਅੰਕ 1 (ਵ੍ਰੀਟਨ, ਇਲਿਨੋਇਸ: ਵਿਕਟਰ ਬੁਕਸ, 1989), 466. ¹⁵ ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਸੁਧਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ! ¹⁶ ਬਰਨਬਾਸ ਦੂਜੀ ਯਾਤਰਾ ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਵਿਚ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 18) ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਨੇ ਕੁਰਿੰਥੁਸ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੌਲਸ ਵੱਲੋਂ ਬਰਨਬਾਸ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਨਾ ਲੈਣ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ¹⁷ ਜੇ ਇਹ ਪਾਠ ਕਲਾਸ ਜਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਦੁਆ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਸ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਕੇ ਦੁਆ ਲਈ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀਆਂ ਮੁਸ਼ਕਿਲਾਂ ਦਾ ਹੱਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਤੋਂ ਮੇਲ ਕਰਨ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ।